

האם זה יכול לקרות לך?

לפתע הרגשתי כמו בארג' נטינה, הרגשתי שאני נעלם ואיש אינו יודע מה עלה בגורלי, סיפר להעולם הזה מוריס נימני (29), העוסק בייצור וייבוא אופנה. נימני הוא צעיר נאה ונעים-הליכות, שבדיבורו עדיין מתנגנת שפת-אמו האיטלקית. בגיל 13 היגר לישראל עם הוריו ואחיו, ולמד כאן בבית-הספר התיכון, ואחר כך שירת בצה"ל. הוא היה חייל רגיל, לא עשה בעיות ולא הצטיין במיוחד. פעמיים נידון עליידי קצין-שיפוטר זוטר לשבוע ימי מחבוש על עבירות משמעת, והשתחרר בכבוד מצה"ל ב-1976.

כשנה בילה עם משפחתו, הנמית צאת עדיין ברומא, וחזר לישראל באוגוסט 1982. הוא נקרא לשרות מילואים באוקטובר ושירת 35 יום בלבנון.

בעת ששירת עדיין במילואים, נשלח לו צורקריאה מיחידתו, ל-התייצב ביום 21.2.83. אך צו-הקריאה הזה לא הגיע מעולם לידיו של נימני. המידע הראשון שקיבל על הצו האבוד, היה מיכתב מחי"ד, המודיע לו כי מכיוון שלא התייצב במועד שנקרא לשירות, הוכרו כנפקד, ועליו להתייצב מייד ביחידה.

כמו

כיבשן

כחייד ממושמשמע, מהר נימני להתייצב ביחידת-הקישור שלו עם המיכתב המדאיג. אך הקצינה

נות מישרה אורחיות, הם אומנם עריקים כבר חודשים ארוכים. אבל יהיו גם הרבה אנשים שנראו לי יהודים טובים.

היה שם רואה-חשבון שלא בא לערב יחידה, ועל כן הוכרו כעריק ונעצר. היו שני גברים מעל לגיל 50, בעלי משפחות מרובות ילדים, שמישפחתם כלל לא ידעה על מעצרו. היה אדם שנעצר על שלא הופיע לראיון אישי עם מפקד דו, ראיון שהוא עצמו יום כדו להיטיב את תנאיו ביחידה.

היה גם אדם אחד שאשתו היתה בחודש תשיעי להריונה, והוא התפלל מחרדה לגורלה ולא יכול היה להתקשר אליה.

אנחנו היינו נפרדים לגמרי מהעצירים האחרים. גרנו בשני אוהדים מוקפים בגדר, בתוך חצר הכרם. לא היה ברנו לשתייה בחצר ושתי רותים פרימיטיביים, וזה הכל. כדי לערוך שיחת-טלפון היה צורך להגיש בקשה בכתב למפקד, וזו נדויה (המשך בעמוד 45)

נעלם!

סיפורו המדאיג של חייל-מילואים

שולקח מביתו בשעות הקטנות של הלילה

ושועלם במשך ארבעה ימים ולילות

לא אותו חייל טובילב, מי יודע מה יהיו עולה בגורלי?

הרגשתי כעציר בארגנטינה. הייתי חסר-אונים ולא היה לי עם מי לדבר על המצב.

הקצין הגיע בשעה 8, חתם על המיסמכים הדרושים לשם מעצרי ושלה אותי לכלא. יחד עם עוד שני עצירים ישבתי במכונית הדסגורה בפתח הכלא, כבול באזיקים, משעה 10 בבוקר עד 2 אחריה צהריים. השמש זרחה והפכה את המכונית לכיבשן, ואני לא יכולתי אפילו להוריד את המעיל שלבשתי בבוקר, מכיוון שידי היו כבולות.

איש לא דאג לנו לשתייה או לאוכל.

לבסוף קיבלו אותנו בכלא, חיל-קו לנו ציוד והעבירו אותנו למרמרה. אהל של העל"מים. כל אותו זמן עוד הייתי בטוח כי הכל טעות, ותוך שעתים יגיע עורך-הדין שלי ושחרר אותי.

אבל כאשר נכנסתי למיכלאה וראיתי את עשרות האנשים שיסבו שם וחיכו, כמעט אפסה תיקוותי. היו שם עוד 27 אנשים שהוכרו מסיבות שונות כעריקים. הם היו מכל שיכבות החברה, היו כמובן פושעים פליליים, שהוסגרו מתחילת

שחתמה על מיכתב זה לא היתה באותו היום, וביחידה היתה רק פקידה זוטרת שלא ידעה מה לעשות, אך הבטיחה כי מכיוון שהייתי תייצב — תבטל את הכרותו כעריק.

על שאירע מאז, סיפר נימני:

התעוררתי ב-5 בבוקר, וראיתי מולי הר"אדם, גבר ענק בבגדים אורחיים עמד ליד מיטתי ואמר לי: „אתה עריק, קום תתלבש!“ זה היה ביום הששי, 8 באפריל. ראיתי שאין טעם להתוכח איתו, כי הוא רק מוסמך לעצור אותי. התלבשתי ואמרתי שלום לאחי, שפתח את הדלת. מטה היתה מכונית של צייד עריקים. הכניסו אותי פנימה ושמו אזיקים על ידי. היה זה טנדר אורח, ובו שלושה אנשים. הם הביאו אותי לקרייה, ושם הייתי אמור להכות לבואו של קצין.

רציתי לטלפן לעורך-דין או למישהו שיוכל לעזור לי, אבל הייתי אמר לי שזה אסור. אך אחרי זמן מה, כנראה ריחם עליי, וראמר לי שאטלפן מהר לפני שייבוא הקצין. ב-7 בבוקר טילפנתי לעורך-דין שלי, ששי גו, ומסרתי לי-אמו כי אני עצור בצה"ל כעריק. זה היה הקשר היחיד שלי לעורלם החיצוני, מאז מעצרי ועד ששחררתי אחרי ארבעה ימים. לור

עציר נימני

ע"מ: עציר-ללא-מישפט

פרקליט גו ישועה

• ב'ארגון המישפטי של צה"ל: עצירים ללא מישפט.